

POSTANOWIENIE

Dnia 11 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Katarzyna Gonera (przewodniczący)

SSN Zbigniew Korzeniowski (sprawozdawca)

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa A. S.

przeciwko Miejskiemu Przedsiębiorstwu Komunikacyjnemu Spółce z o. o. w C.

w postępowaniu ze skargi o wznowienie postępowania w sprawie IV 1 Pa .../06

o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 lutego 2010 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i

Ubezpieczeń Społecznych w C.

z dnia 10 listopada 2009 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem z 10 listopada 2009 r. Sąd Okręgowy w C. odrzucił skargę powoda A. S. o wznowienie postępowania w sprawie pracowniczej z jego powództwa, zakończoną w drugiej instancji wyrokiem tego Sądu z 13 września 2006 r. w sprawie IV 1 Pa .../06, jako nieopartą na ustawowej podstawie wznowienia i wniesioną po terminie (art. 410 § 1 k.p.c., art. 407 § 1 k.p.c.).

Za podstawę skargi wskazano przepisy art. 403 § 2 i § 3 k.p.c.

W zakresie pierwszej podstawy (z art. 403 § 2 k.p.c.) skarga podaje wykrycie okoliczności faktycznej w postaci wyroku Sądu Rejonowego w C. z 26 lutego 2007 r. (w sprawie XI K ../06), którym skarżący został uniewinniony od zarzutu oszustwa, na który to dowód nie mógł się powołać w sprawie pracowniczej, w której wyrokiem z 13 września 2006 r. oddalono jego apelację (IV 1 Pa ../06). Po wtóre ujawnienie, iż nie posiadał w zakresie powierzonych obowiązków pracowniczych sprzedaży odręcznej biletów pasażerom autobusu, w związku z dokonywaniem której uznano, iż dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych.

W zakresie drugiej podstawy (z art. 403 § 3 k.p.c.) znaczenie ma to, że wyrok w sprawie karnej (XI K ../06) dotyczy tego samego stosunku prawnego, który podlegał ocenie w sprawie pracowniczej (sygnatury akt pierwszej i drugiej instancji - VII P ../05 i IV 1 Pa ../06).

Zachowanie terminu do wniesienia skargi, ujętej w pismach z 28 września 2009 r., 9 i 30 października 2009 r., wynika z uzyskanej w Ministerstwie Sprawiedliwości informacji, że wyrok uniewinniający w sprawie karnej należy łączyć z okolicznością, iż rozwiązano umowę o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, których jednak w zakresie zarzucanego czynu w ogóle mu nie powierzono.

Sąd Okręgowy w uzasadnieniu odrzucenia skargi odwołał się do orzecznictwa i stwierdził, że wskazane okoliczności nie spełniają się jako podstawy skargi o wznowienie postępowania z art. 403 § 2 i § 3 k.p.c. Środek dowodowy powstały po uprawomocnieniu się wyroku, nie stanowi podstawy do wznowienia postępowania. Możliwość powoływania nowych faktów i dowodów jest ograniczona jedynie do tych okoliczności i środków dowodowych, które istniały w okresie zakończonego postępowania, a z których strona nie mogła skorzystać w tym postępowaniu. Chodzi przy tym o późniejsze wykrycie faktów i dowodów dla strony nieznanych w toku poprzedniego postępowania, lecz których także nie mogła znać. Zatem wyrok sądu karnego, traktowany jako nowy środek dowodowy, który powstał po zakończeniu postępowania cywilnego nie może stanowić podstawy wznowienia z art. 403 § 2 k.p.c. Natomiast okoliczność, iż skarżący nie miał obowiązku sprzedaży biletów pasażerom autobusu była mu znana w procesie lub co najmniej powinna być znana. Z kolei w zakresie art. 403 § 3 k.p.c. chodzi o wykrycie wyroku

dotyczącego tego samego stosunku prawnego co w wyroku objętym skargą. Takiej tożsamości nie ma w wyrokach w sprawie karnej i pracowniczej.

Skarżący uchybił też terminowi do wniesienia skargi z art. 407 § 1 k.p.c., gdyż już w poprzedniej skardze o wznowienie postępowania odwołał się do tych samych przyczyn i znał wyrok w sprawie karnej z 26 lutego 2007 r. W zażaleniu zarzucono sprzeczność ustaleń polegającą na przyjęciu, że nie występują przesłanki wznowienia z art. 403 § 2 i § 3 k.p.c. oraz że uchybiono terminowi z art. 407 § 1 k.p.c., a także niewyjaśnienie tożsamości podmiotowej i przedmiotowej wyroków zapadłych w sprawie pracowniczej oraz w sprawie karnej. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie może być uwzględnione.

Prawidłowe było odrzucenie skargi o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego w C. z 13 września 2006 r., którym oddalono apelację powoda (skarżącego) od wyroku Sądu Rejonowego w C. z 12 kwietnia 2006 r., oddalającego jego powództwo o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy.

Przede wszystkim ze względu na podstawę, której nie może stanowić wyrok zapadły po prawomocnym wyroku objętym skargą o wznowienie postępowania. W art. 403 § 3 k.p.c. chodzi o wyrok, który uprawomocnił się przed wyrokiem objętym skargą. Taką wykładnię potwierdza orzecznictwo Sądu Najwyższego - postanowienia: z 26 czerwca 1997 r., I CKN 149/97, OSNC 1998 nr 1, poz. 9; z 25 kwietnia 2008 r., I PZ 3/08, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 205; z 15 grudnia 2009 r., II PZ 24/09, niepublikowany).

Wyrok karny z 26 lutego 2007 r. zapadł po prawomocnym wyroku z 13 września 2006 r. w sprawie pracowniczej i dlatego nie mógł stanowić podstawy wznowienia postępowania.

Bez znaczenia jest więc zarzut niewyjaśnienia „tożsamości podmiotowej i przedmiotowej” obu wyroków, czyli czy wyrok karny dotyczył tego samego stosunku prawnego co wyrok w sprawie pracowniczej. Odpowiedź nie powinna budzić wątpliwości ze względu na zasadniczą odrębność stosunku pracy (prywatnego) od relacji publicznoprawnej (postępowania karnego). Co do

pierwszego, to pracodawca rozwiązując z powodem stosunek pracy w trybie art. 52 k.p. nie podał za przyczynę popełnienie przestępstwa. Uniewinnienie przez sąd karny nie wiąże też sądu cywilnego (sądu pracy) - art. 11 k.p.c. Sprawa pracownicza została więc rozpoznana bez względu na bieg sprawy karnej. Nie zaistniała zatem sytuacja, w której sąd pracy wydał wyrok, mimo że inny sąd wydał już wyrok dotyczący tego samego stosunku prawnego. Innymi słowy w podstawie wznowienia z art. 403 § 3 k.p.c. chodzi o te konfliktowe sytuacje procesowe z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. (art. 379 pkt 3 k.p.c.), które sprzeciwiają się wydaniu drugiego rozstrzygnięcia (wyroku) co do tego samego roszczenia między tymi samymi stronami.

Z kolei brak w zakresie obowiązków pracowniczych sprzedaży odręcznej biletów pasażerom autobusu nie stanowi podstawy z art. 403 § 2 k.p.c., gdyż okoliczność ta znana była skarżącemu przed wydaniem prawomocnego wyroku w sprawie pracowniczej. Zażalenie nie przedstawia zasadnej argumentacji, która by to podważała, zwłaszcza, że potwierdza, iż taki zarzut był podnoszony przez powoda (skarżącego) w tej sprawie.

Po wtóre, ze względu na przekroczenie terminu z art. 407 § 1 k.p.c. do wniesienia skargi - trzymiesięcznego od dowiedzenia się o podstawie wznowienia. Trafnie zwrócił uwagę Sąd Okręgowy, że poprzednio postanowieniem z 15 lutego 2008 r. została odrzucona podobna skarga o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej tym samym wyrokiem Sądu Okręgowego w C. Z rozpoznania tej skargi wynika, że skarżący już wówczas wiedział o zgłaszanej obecnie, a w istocie powtarzanej, podstawie wznowienia. Niezależnie więc od ocenionej niezasadności podstaw wznowienia obecnej skargi, stwierdzić również należy, że skargę wniesiono po upływie przypisanego terminu.

Skarga podlegała zatem odrzuceniu jako wniesiona po terminie i niedopuszczalna ze względu na wskazywane podstawy. Zażalenie nie podważyło prawidłowej oceny zaskarżonego postanowienia i dlatego zostało oddalone na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.

